

„Adame, unde ești?” (Facere 3,9). Aceasta era vocea lui Dumnezeu care răsuna după Cădere în conștiința lui Adam și care îl chinuia. Câtă vreme Adam Îl asculta pe Dumnezeu – cultiva și îngrijea Raiul, întărindu-se cu roadele din Pomul Vieții – era în comuniune neîntreruptă cu Dumnezeu. În inima sa era o liniște și o bucurie continuă. Dar după ce a gustat din fructele interzise aflate în Pomul Cunoașterii Binelui și Răului, firul comuniunii cu Dumnezeu a fost rupt în inima lui Adam. Păcatul stătea ca un zid între Dumnezeu și om.

Tocmai din acele timpuri a început o nouă istorie a vieții omului pe pământ. Omul trăia acum sub un blestem și își obținea pâinea cu sudoarea frunții. Dar în ciuda tuturor eforturilor sale, nu avea o inimă fericită. Viața lui continua în păcat. Păcatul a fost spălat de Potop, dar păcatul continua să-l aibă în stăpânire pe om. Iar amestecarea Babelului a umplut lumea întregă. Dar în acest întuneric și în această tristețe de neconsolat, era un om care căuta bucuria duhovnicească, și acest om era Avraam. Lui i s-a dat legea vieții și promisiunea venirii pe pământ a Mântuitorului lumii, A Doua Persoană a Sfintei Treimi.

Au trecut secole, iar oamenii l-au așteptat nerăbdători pe Mesia cel promis. Oamenii tânjeau să fie eliberați de păcat, dar fără Pomul Vieții, fără Mesia cel făgăduit, așa ceva era imposibil. Și în cele din urmă împlinirea timpurilor s-a realizat. Mântuitorul lumii de păcat a venit pe pământ și a împlinit poruncile date omului de a iubi pe Dumnezeu și pe aproape. Dar mai presus de toate, a restaurat Pomul Vieții, care era în Rai, și care l-a ajutat pe Adam să fie în comuniune cu Dumnezeu. Acestea sunt cuvintele prin care Domnul însuși a anunțat Noul Testament al legăturii cu Dumnezeu. „Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el” (In. 6:56).

Astăzi, Sfânta Biserica, în citirea din Evanghelie, ne amintește numele acelora care au fost drepti și care au pregătit venirea Mântuitorului. Îi numim Părinți, iar prin viețile lor ne oferă speranță că putem primi acea bucurie a Raiului și acea liniște pe care Adam o avea în Rai. Și din acest motiv ne rugăm lor cu atâta evlavie astăzi să ne ajute să fim părtași la această bucurie de pretutindeni: Nașterea lui Hristos.

„Adame...unde ești?” Această întrebare răsună în conștiința noastră până astăzi. Desigur, nu într-un sens geografic, deoarece Dumnezeu știe unde este fiecare din noi, ci în legătură cu El, cu Dumnezeu. Oh, să nu lăsăm fără răspuns această întrebare! Să fim vrednici să spunem: Sunt aici Doamne în ieslea Ta, în Biserica Ta, în fața potirului Tău – „Cred, Doamne, și mărturisesc că Tu ești cu adevărat Hristos, Fiul lui Dum-nezeu celui viu, Care ai venit în lume să mântuiești pe cei păcă-toși”